

РЕШЕНИЕ

№ 3586

гр. София, 27.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 07.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Смолички, като разгледа дело номер **4725** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Д. Х. Х., гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], лично за себе си и като законен представител на малолетния си син Х. Д. И., [дата на раждане], не е доволна от решение № 278/ 20.04.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен хуманитарен статут на оспорващата и на малолетното ѝ дете.

В жалбата е заявено възражение за нищожност на акта като противоречащ на задължителните указания, дадени с решение по адм. дело № 6746/ 2011 г. на АССГ, I отделение, 11 състав. При условията на евентуалност са въведени и оплаквания за незаконосъобразността му по съображения, че противоречи на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО по дело № С 465/07 на СЕО /понастоящем СЕС/, съответстваща на правилото на чл. 9, ал 1, т. 3 ЗУБ. Подателят на оспорването подчертава възприетото в това решение разбиране, че думата „лични“ трябва да се схваща като включваща посегателства срещу цивилни лица, независимо от тяхната идентичност, както и че наличието на тежки и лични заплахи срещу живота и личността на лице, подало молба за закрила не зависи от условието молителят да приведе доказателства, че той е нарочен за мишена поради фактори, които са специфични за личното му положение. Според тълкуването наличието на подобна заплаха може изключително да се счита за доказано в случаите, при които по силата на безогледното насилие, характеризиращо съществуващия въоръжен конфликт

достига толкова висока степен, че се демонстрират сериозни и потвърдени основания да се счита, че изпратеното обратно в съответната държава или регион цивилно лице единствено на основание присъствието си на територията на тази държава или регион би било изправено пред реален риск да стане обект на заплаха. По тези съображения се поддържа и искане за отмяна на решението и връщане на преписката на органа с указание за издаване на акт, с който да бъде предоставен хуманитарен статут на оспорващата и на малолетното ѝ дете.

В съдебно заседание Д. Х. Х. поддържа жалбата.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, не ангажира становище по делото.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на оспорването.

От фактическа страна се установява:

С решение № 5579/ 07.12.2011 г. по адм. дело № 6746/ 2011 г. на АССГ, I отделение, 11 състав е отменено решение № 260/ 09.06.2011 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на Д. Х. Х. и на малолетното ѝ дете Х. Д. И. е отказано предоставяне на хуманитарен статут и преписката е върната на за ново произнасяне по искането за предоставяне на хуманитарен статут, като е отхвърлена жалбата, насочена срещу частта от решението, с която е на молителката и малолетното ѝ дете е отказано предоставяне на статут на бежанец. По реда на чл. 173, ал. 2 АПК на органа е указано да се изследва актуалното развитие на насилието в С. в светлината на изявленията на Върховния комисар на ООН по правата на човека и данните за опасност от гражданска война в страната като се преценят засегнатите групи лица, териториалното разпространение на конфликта и наличието на въоръжен конфликт по смисъла на чл. 15 пар. „в” от Директива 2004/83/ЕО и тълкуването, дадено с решението от 17.02.2009 г. по дело № С 465/ 2009 г. на Съда. Да се съобрази и изхода на производството спрямо съпруга на молителката .

В проведено на 12.02.2012 г. интервю Д. Х. Х. споделя бежанска история, според която е пристигнала нелегално в Б. заедно със съпруга си и сина си. Преди това семейството ѝ е живяло в [населено място], местейки се в различни квартали. Излага, че е преследвана от роднините си. Назоваваната от молителката причина за преследване е неспазването на традицията да създаде семейство с посочен от близките ѝ мъж. Д. Х. Х. е в брак с Д. А. И., когото роднините ѝ не одобряват.

Запитана кога и къде е роден синът ѝ, жалбоподателката отговаря, че това е станало на 01.01.2009 г. в Д.. Досежно вписването в паспорта на детето, че цитираният факт е настъпил в [населено място], молителката обяснява, че детето е родено през юли 2009 г. - 17.07.2009 г. в К..

В справка от 09.03.2012 г. за състоянието на сигурността в област Х., съставена от служител в Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” - ДАБ, се подчертава, че в използваните информационни източници /отразени са интернет адресите им и датите, на които данните са публикувани в информационното общество/ не се открива информация за конкретни военни операции на сирийските сили за сигурност в провинция Ал – Х..

В становище от 06.06.2012 г., дадено съобразно чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, директорът на Дирекция Социално подпомагане Възраждане сочи, че семейството на жалбоподателката обитава приземна постройка в [населено място], на [улица], състояща се от две стаи - кухня и стая с две легла, без санитарен възел. В двора на сградата са налице множество отпадъци и рушаща се постройка наблизо.

Хигиенно - битовите условия са преценени като лоши и крайно неподходящи за отглеждане на дете. Поради установения риск за живота и здравето на майката и детето те незабавно са насочени към интеграционен център към ДАБ, където са настанени.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима - решението е съобщено на молителката на 27.04.2012г., а жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана по реда на чл. 152 АПК на 07.05.2012 г.

Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК нищожен е административният акт, извършен в противоречие с влязло в сила решение на съда. Законодателят е приравнил по правни последици издадения при липса на компетентност и неспазване на установената форма административен акт на произнесените в нарушение на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.

В решение № 278/ 20.04.2012 г. председателят на Държавна агенция за бежанците е изпълнил указанията на АССГ, дадени с решението по адм. дело № 6746/ 2011 г. на I отделение, II състав да прецени актуалната ситуация в С. и е подложил на подробен анализ актуалното развитие на насилието в тази страна, данните за опасност от гражданска война, засегнатите групи лица, териториалното разпространение на конфликта, наличието на въоръжен конфликт по смисъла на чл. 15 пар. „в” от Директива 2004/83/ЕО и тълкуването, дадено с решението от 17.02.2009 г. по дело № С 465/ 2009 г. на Съда, съобразил е и състоянието на административното производство спрямо съпруга на молителката. По тези съображения възражението за нищожност на акта е неоснователно.

Жалбоподателката оспорва изводите на ответника за липса на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Разпоредбата предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нивото на насилие в С. е от такова естество, че е насочено предимно към цивилни лица – факт, който е общоизвестен по смисъла на чл. 37, ал. 2 от АПК. Преценката за ситуацията в страната на произход на председателя на ДАБ според мотивите на оспореното решение е формирана въз основа на справка вх. № 1255/ 09.03.2012 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд”, според която в използваните информационни източници не се съдържат данни за конкретни военни операции на сирийските сили за сигурност в провинция Ал Х.. Според доклада на Н. rights watch, основан на интервюта с дезертъри от сирийската войска и разузнавателните агенции, чиито показания са проверени с други източници с оглед проследяване надеждността и точността им, провинция Ал Х. не се споменава сред областите, в които има регистрирани нарушения на човешките права. Според органа цитираната информация показва, че в областта се провеждат демонстрации, но те не са съпроводени с насилие от страна на властите и кюрдското население остава настрана от въоръжените сблъсъци, случващи се на част от територията на страната, поради което за жалбоподателката и за детето ѝ – кюрди, живеещи в К., не съществува опасност за тежки посегателства. Данните за ситуацията в областта, от

която произхожда молителката, кореспондират с Позицията на ВКБООН относно връщане на лица в Сирийската арабска република /Ж., февруари 2012 г./ - „нарасналото насилие в С. от последното тримесечие на 2011 г. продължи и през 2012 г., като засегна особено провинциите Х., Д. ез - Зор, Х., селските райони на Д. и И.. Продължаващите въоръжени сблъсъци имаха сериозно отражение върху цивилното население и особено засегнаха най - уязвимите категории”. Макар да е лаконична по съдържание и да се позовава на три информационни източника, съдържащата се в преписката справка за ситуацията в С. не опровергава извода на ответника, че към датата на издаване на оспорвания акт липсват данни да се водят бойни действия между управляващия режим и бунтовниците в С. на територията на област Х..

Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на СЕС силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 от решението, в колкото по - голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по - слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за предоставяне на субсидиарна закрила. В разглеждания случай са налице непоследователни твърдения на жалбоподателката за мястото, където тя и семейството ѝ са живеели преди да напуснат С.. Макар да излага, че от 2007 г. се е криела със съпруга си в Д., по време на регистрацията ѝ в ДАБ е посочила постоянен адрес в [населено място]. В рамките на интервюто от 26.10.2011 г., Д. Х. Х. е заявила същия адрес като място, където е живяла последно в родината си. Видно от семейната карта, към датата на издаването ѝ - 27.08.2008 г. семейството е регистрирано и е живееело в [населено място]. Писменото доказателство се намира на л. 43 от делото и съдържа изрично указание относно местожiveенето на молителката една година след твърдяното заминаване за Д.. Д. Х. Х. и Д. А. И. са сключили граждански брак в К.. При данните, че в бежанската история на жалбоподателката няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота ѝ, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. и по - конкретно в областта Х. следва да е изключително, но информацията за обстановката там не дава основание за формиране на такъв извод. Не се установява спрямо молителката и малолетното ѝ дете да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си в тази част от територията на държавата им по произход, те биха били изправени пред реален риск да претърпят посочените заплахи. При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в С. се установява, че в родното място на Д. Х. Х. обстановката не може да се окачестви като обхваната от размирици. Ако властите са упражнили някакво насилие над протестиращите в област Х., то е било във връзка с опазването на обществения ред и по никакъв начин не е било насочена към цивилното население като цяло.

Наред със ситуацията в държавата на произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на търсещия закрила. Д. Х. Х. не е получавала лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед очертаното по - горе тълкуване на СЕС по дело № С 465/ 2007 г., данните за положението в областта в С., от която тя произхожда и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителката се налага изводът за недоказаност на предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3 ЗУБ. Решение № 278/ 20.04.2012 г.

е издадено компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби. Жалбата е неоснователна и ще следва да бъде отхвърлена.
Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. Х. Х., гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], лично за себе си и като законен представител на малолетния си син Х. Д. И., [дата на раждане], срещу решение № 278/ 20.04.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: